

EUGEN BUNARU

NOBLEȚEA DIN AER

EDITURA MARINEASA
Timișoara, 1999

Motto: *Există o oboseală profundă
ca mormântul.*
Ezra Pound

*Mă clatină un carusel ce răsuțește
totul în goana lui...*
Eugenia Montale

I. PEISAJ ÎN DEVENIRE

Coridor

Și iarăși ecoul străveziu al pașilor
ca o îndepărtare sub o ploaie maternă
de vară nu doar în spațiu nu doar în timp
ci mai ales în uitare ci mai ales în aerul
deschizându-se și închizându-se ca o carte
Și iarăși, același ecou - sibilinic? - al pașilor
sau poate doar o tăcere foșnind asemeni unui nisip
bântuit brusc de învierea urmelor
și asta tulbură vag cerul, amiaza atât de însorită
atât de pustie aidoma unui coridor în vibrație
cărui nu i se mai zărește capătul, un coridor curgând
dinspre cine știe ce istovire fericită a memoriei.

Urmele

Tu scrii versuri
departe
în turnul de apă
Tu îți arunci un colac de salvare
în străvezia maternitate
a cuvintelor (vâslești mereu
către naștere)
Tu pui cap la cap
pe albul vicios al hârtiei
neverosimile scenete de viață
Tu încerci să oprești fulguri desperate
dintr-o biografie străină
Tu îți dai întâlnire deja
cu anonima ta dispariție
Tu știi că iarba pe care
tălpile tale o calcă hipnotic
va ști odată să-ți respire urmele
urma.

*
* *

Așadar liniștea secretă a ploii
în firul de anotimp și de soare
Așadar nimeni din trupul tău
nu va îngâna alte cuvinte
Ah o dimineață încâlcită
în contururile șterse ale întâmplărilor
o seară fumegândă prin cartier
în galben cortegiu viscolit de toamnă
Ah meleaguri intraductibile
printre crengi trepidând fraged
dovezi pierdute în lumină
ale unei calme și tiranice veșnicii.

Poeme vândute

Pentru aceste poeme
am vândut pe două sute de mărci
germane (zău, o nimica toată!)
ceasul de aur al familiei
moștenit din generație în generație.
Îmi amintesc acum ros de remușcări
figura solemnă a bunicului
mustățile lui imperiale
părul ca zăpada fragedă
pieptănat cu cărare pe-o parte.
Îl văd
cum scoate din buzunarul
de la vestă cu gesturi calme-ceremoniale
obiectul acela strălucind fabulos - pentru mine, copilul -
o bună vreme, în aerul straniu, de ceară, al camerei.
Îl așază apoi pe pântecul său răsufând odihnit
să vadă de câteva ori pe zi
cât este ora...

Identitate vagă

I se scriau scrisori feciorelnic-înfierbântate
lui unui rapsod cam bătrâior
biet beatnic înfundat într-o metropolă de provincie
înfruptându-se îmbătându-se din propria-i memorie
în zona lui secretă de noapte și fericire
I se cerea vehement din stânga din dreapta
de jur împrejur: respiră calm și adânc
privește netulburat înainte!
El era totuși un orfan al cartierului
un orfan al familiei un orfan al clădirii
adăpostind prin sertare prin rafturi
prin împăienjenite unghere subtile arome
de mucegaiuri dintre care nările lui distilau
- îngropându-le în sine - un iz interbelic ba chiar
un iz din defunctul Imperiu un iz tremurând
recuperator din scrinul îngreunat cu îngălbenite fotografii
și scrisori pale
El sfărâma în anii lui tineri cu pumnul o masă
prin birturi
Era un fel de sfânt al cartierului
un ins imberb cu coșuri tănuite sub țepii albi
cotropindu-i obrajii
Îi plăceau blues-ul și hora bătută mărunt
și sporind năucitor într-o străveche înfocare
până la tinerețea ascunsă adânc în țărână.

Peisaj în devenire

Foaia albă ca un crematoriu
Ca printr-un decolteu vulgar se lasă
moartea tânjită
Altă mască peste aceeași rană
Tu veșnico te sinucizi lent
în aceeași mireasmă
de tei de mărar de castraveți
de lapte înmormântat
în sfârcuri de mamă.

Mistuire

Aveai pași de mireasă
și uitasem că atâta lumină
e mai ales o privire seismografică
înregistrând
într-o fină tot mai fină suspensie
chiar mistuirea
Era primăvară metastazică
Mă flagela respirația ta
despletită
dublând mireasma florii
de cais
Convoiul curgea prin străvezia cetate
în spasme grele de fanfară
ducea cu el întreg cartierul
până la norul alb plutind enorm
peste cine știe a cui deșartă deja
copilărie.

*
* *

Zi veștedă. O pană de porumbel stagnează
în lumina sigilată ca un papirus
pe care s-au decolorat sensurile
Aproape îndârjit atârnă zidul
de aroma lui seculară
Am ros încălțări
prin mahalaua golașă
vibrând de o letargie suspectă
Brusc ochiul mamei presară tămâie
pe străzi.

*
* *

*Ți-au mucegăit clipele
în triunghiul amiezii
aștepți o mușcătură finală
de înger o înghițitură-abis
e vinerea albă
pâlpâie sexul fetei, arhaic
în spațiul vibrând pur
zar măsluit se prăbușește
fructul copilăriei
înșiri pași preistorici
migala lor spre altceva
îți arcuiește privirea
și moartă și însorită.*

Căderea în zi lumină

Porți în ceafă - e deja parte din tine - fidelitatea
urmăritorului
Uneori știi: e doar tăcerea gata
să plesnească - țesătura ei purulentă -
din ochiul unui păianjen
Îți rămâne să-ți plătești pe mai departe
bătăile inimii (buimace, străine) să le plătești
ca pe un fel de chirie
ce te lasă încă să locuiești într-o cădere
- încremenită - din Paradis
Poate de-aici sfârșeala poate de-aici spaima
de-a te trezi contopit - pe o stradă bătrână
a cartierului - cu o mască, fleșcăită ea însăși,
sub care nu mai știi (ai ostenit) să-ți ascunzi rănile
Cum să nu te simți dintr-o dată
aidoma actorului amnezic împins brutal pe scenă
când iată faci eforturi hilare
să-ți amintești rolul (de-a deschide ochii?
de a-ți mișca buzele?), când soarele tocmai se
holbează la tine
și tu - e dimineată spre seară -
te ascunzi în lumină ca în continuarea absurdă
a unui teribil coșmar.

Destrămare

Au mai rămas doar câțiva
(trei? patru?)
Se întâlnesc și ei din ce în ce
mai rar - un fel de Crai
de Curte Veche -
tot mai stânjeniți parcă
de stirpea lor anacronică
Pot fi văzuți: ling câte-o halbă
dau peste cap câte-un rom mizerabil
în câte-un birt supraviețuitor
de cartier
Au fețele palide ruginii cărunte
și vorbele și gesturile li se destramă
ridicole-enigmatice
în fumul gros și puturos
al țigărilor ordinare.

Album

Târziu în amiază cântece sezoniere
și vrejuri fierbinți foșnesc peste noi
lumina palpită alunecă până mai ieri
până mai azi
(cum aş putea s-o sărut, sub tălpi străine,
clipocind ca o clepsidră neagră în crăpăturile lumii?)
Târziu în amiază cântece sezoniere
păsări oarbe zvâcnesc peste noi
și suntem aici sub arbori
atârnăm zâmbitori
cu ochii arși ca niște eșarfe
de-a lungul unei clipe -
am putea chiar viziona explozia ei
laolaltă cu trupurile noastre azvârlite în cosmos
în îmbrățișări grotești de paiate.

Un fulg

Azi voi relua lectura unei străzi
bătrâne
Voi scrie un vers-pulbere
pe foaia albă vuind abisal
Un orb lovește asfaltul
cu un vesel trident
Deasupra se aud aripi
pe cruce sunt mici excremente
Se cască sânii fetei
orbitor
într-o oglindă secretă
Pe micul ecran președintele
vorbește singur în fața națiunii
Iubita vine cu brațele încărunțite
de crizanteme
M-am trezit cu gustul copilăriei
în ochi
Un fulg își topește puritatea bleagă
în smârcul gras al unei bălți
Brusc mă asurzește tic-tacul unui ceasornic
în aerul sinucigaș al camerei
semn că în poem e loc
pentru toate în poem țiuite
a pustiu.

Dinspre strada

La Prințul Turcesc cu o bere în față
consumam în cuvinte lăuntrice o amiază confuză
Pete luminescente dilatau clipa
dispăreau panoramic dinspre strada
amestecată cu gunoaie și soare
Mă încercuia un vuiet străveziu
(al amintirilor?)
și somnolam hipnotizat de oamenii aceia minusculi
ce dobândeau brusc prin geamul stropșit
al unei uși descărnate
șansa lor de irealitate
Din când în când se rostogoleau
asurzitor monede pe tejghea
îngropând râsul femeii aceleia probabil beată
probabil renunțând la orice altă fericire
decât a ei.

Complicități

Rătăcești în lumină
tot mai dibuit tot mai hăituit
- ca în iraționalitatea unei păduri fără
cărare - de înșiși ochii tăi fantomatici
dilatând la maximum viziunea pierzaniei
Îți tot pregătești un fel de așternut
pe care brusc trupul tău zace
înfiorat în secret de frăgezimea
frunzelor moarte
Încă mai treci puntea spre casă
cu pași fascinați de mireasma
clipei de apoi
Ți-e ochiul tot mai gârbovit
de umbra care te spânzură
aidoma bolovanului vâslind cu tine cu tot
spre adâncuri
Ești personajul sinucigaș al propriilor tale
iluzii - o șansă tacită
de respirație supremă de revenire nesperată
la suprafață.

Natură moartă, cu ochi de pește

Crizanteme enorme oftează pe masă.
Gâlgâie în preajmă o mireasmă străveche
de sânge din cuvântul *mamă*.
Tu ești departe practic nu mai
exiști.
A mai rămas jur împrejur
o lumină de-a dreptul suspectă.
Dumnezeu mă adulmecă din cer
ca pe o gânțanie.
Din coșul cu gunoi luminează feeric
(ca un soare din copilărie)
ochiul unui pește.

Beție

*Pe ornamente sever-imperiale
au adormit porumbeii orașului
Ți se îmbujorează memoria ca un crepuscul
în care s-au pietrificat personaje
și întâmplări
O legătură de chei sclipește fabulos
pe negrul înghețat al pavașului
Un chip stafidit te pândește
neverosimil
din spatele perdelelor mușegăite
Săruți prelung femeia tânără
ce-și pierde silueta subțire
ca o lumină în ceață
Brusc te îmbeți
de geometria sonoră a pașilor
ca de o licoare exotică.*

Bagajul

Fiecare ne ducem bagajul
încărcat cu nimic
Ni-l ducem atenți îl ducem
cu obstinație cu prudență
precipitați, îmbrobonați
de sudoarea efortului, a speranțelor
Îl ducem cu grație
îl ducem ridicol
fiecare cu o grabă proprie
cu un prefăcut aer de indiferență
cu un vag aer de preocupare
îl ducem fiecare în altă direcție
pentru a ajunge (mai devreme
sau mai târziu)
la aceeași destinație.

În piața Badea Cârțan

A trecut fata cu varză
a trecut femeia cu ceapă
a trecut tipa cu morcovii
a trecut și gagică doldora
de prune
a trecut japița cu mărar
a trecut curveta cu castraveți
a trecut dama cu dovleci
a trecut madona cu portocale
a trecut mititica înecată
în păstârnac
a trecut haioasa cu mazăre
și fasole
a trecut țâțoasa cu pepeni
a trecut borțoasa cu lapte
a trecut și baba
cu colacul.

Pe atunci, păpușarul...

Ce mai cânta fanfara pe-atunci în parcul
de cultură și odihnă
și mulțimea cum forfotea amețită pe străzi
în plină amiază până noaptea târziu
Cum mai sfârâiau mititeii pe tarabe
cum fumea aerul la intersecții
cum mai trecea poetul și el cu o sticlă de bere
amară din care își ațâța cu plescăieli lacome
setea
Câini cu coada până la cer cum mișunau pretutindeni
dirijați de boturile lor mereu hămesite
Un tablou vibrant în culori țipătoare
balansa întreg orașul
Din megafoane cum mai vuiiau marșuri
revoluționare
De regulă cerul era de un albastru
de Voroneț și soarele cădea necruțător
de-a dreptul în creștete
Cu toții curgeau neînduplecați pe trotuare
în zeci de direcții
ca trași de-o singură sfoară (roșie)
din mâna unui păpușar celebru.

Jur împrejur

“Erau ziare, evenimente”

Un om latră la stele
un câine face plajă
un popă îl trage de barbă pe Dumnezeu
în ritm de muzică rap
o fată își violează bunicul
fără vreo știre de propriul ei sex
mama taie pruncul în bucățele
și le aruncă să fiarbă în supă
din care gustă cu un oftat
de plăcere
vinovatul pune la zid pe nevinovat
care tace tace tace
până la exasperare
recunoscându-și vinovăția.

Răsplătire

Bătrâna oarbă
în vâlmășagul pieței
cântă la acordeon același refren
de romanță
Din când în când
curg monede
într-o cutie spartă
de conservă
Femeia cântă mai departe
oarbă
răsplătind
un gest de milă grăbită.

Presentiment

Într-o bună zi
tu vei privi înspre tine
înspre ceva fără obiect
ca și când te vor fi trădat brusc apropierea și ochii
Vei descoperi printre nasturii deschiși
burta bătrână a bătrânei doamne
burta ei răsând cotropită de riduri
vei descoperi sânii ei pe spinare
cântând ca două vrejuri în toamnă
(afară tocmai plouă cu nemiluita)
Îți săruți copilul pe care nu-l ai
îți săruți femeia pe care nu o ai
Ai vrea să găsești un cuvânt-două, ceva memorabil
dintr-o încremenire de stampă
dar parcă pășești ca pe o pojghiță
dus de o mână străină pe o hartă străină
unde nu ți-au mai călcat pașii
și doar adulmecii erupția unei tăceri
erupția unei prea încărcate memorii.

Sic transit...

Da, mi-amintesc perfecțiunea
baloanele ei de săpun imaginea mea celestă
miraculos atârnată de-o singurătate nepricepută,
dar coaptă...
Și câte nopți caste ca niște petale uitând
de propria lor carne într-o carte foșnitoare de taină
din care a două zi nu regăseam
nimic palpabil,
ci sângele se arcuia năuc evanescent
uitând să vorbească...
Surâd gândindu-mă la o istorie?
biografie? însângerate doar
de amânarea întâmplărilor
la o prăpastie implorând
o cădere stearpă.

Oglinzi paralele

Mesteacănul clintește deasupra
oglinzi paralele un picior de păpușă
îți iese profetic în cale
baricadând o alee primăvărarică
Și brusc nici o amintire nici o memorie
nu te mai poate restitui ție însuși
Ești doar abandonat unei dănțuiri hipnotice
de raze violate și frânte
călătorești doar (de milenii?)
într-un anotimp ce răsfoiește halucinant
foile vieții tale secrete
și buze lăuntrice te interoghează
la nesfârșit: cine ești? cine ești? cine ești?

Așteptare

Era o bătrână - parcă mai e -
pe strada Miresei la o fereastră căruntă
proptită de ramuri și porumbei
Bătrâna privea prin cețoase perdele
la lume, ea nici nu știa încotro
și nici nu știa de când privește
Uneori se lăsa mirată de pustietatea
străzii de neclintirea caselor și a arborilor
de rotirea oarbă a unui fluture
în ambiguitatea luminii
Bătrâna nici nu mai știa pe cine așteaptă:
să-și fi tot așteptat mirele?
Ea nici nu știa dacă era ea
cea care privea prin fereastră
la lume.

*
* *

Moartea a ieșit pe stradă
ca o târfă *a trecut și revine*
oferindu-și serviciile oferindu-și deliciile
moartea expertă cu vechi state
de plată dilatându-și nările
adulmecând în zăpadă petalele risipite
peste misterul alb-sângeriu
al violului.

*
* *

*Pocnetul portierei zdrobește
peisajul
vei trece pe partea
cealaltă a străzii
curge un fum
moțâind în savante
dantele
îți proptești privirea
de casa proptită
preferabil e
să-ți sortezi amintirile
înghiți cu îndârjire
pure fărâmituri
de lumină
asculți bocetul grotesc
ce-ți dezgroapă
nimicul.*

Șansă

Foșgăitoare lumină
Cauți un deznodământ
care să-ți fortifice clipa
Ochii înoată bezmetic
pe linia de plutire
înoată fascinați de șansa tăcută
a umbrei
Te apleci peste ultimul poem
pentru o respirație gură la gură.

Aer

Străbat - ei și? - aerul vestejit de dor
Sincer, eu sunt cel care inventează versuri
despre mine însumi așa cum dimineața frigul inventează
lacrimi ochiului gătuț de o stirpe a golului
Și totuși - mai nuanțat - e vorba de insomnia soarelui
într-o pupilă tomnatică și, nu mai puțin, s-ar putea bănuși
o mână a aceluiași cer risipind peste tot șansele arderii
Acum aerul cade în miezul vârstei
și clipa morții vâslește cu multă lumină
Pot afirma hipnotizat că am avut mereu un viu sentiment
al acestei vecinătăți.

Întrebare retorică

Poemul pe care nu l-am scris niciodată
știe totul despre mine
Fiecare vers al lui
e o petală a unei zădărnicii
pe care, uneori, simt nevoia agonică
să o trădez în cuvinte,
ba chiar mi se întâmplă să o proclam:
dreptul meu la uitare și poezie.
Alteori, aceeași zădărnicie
se lasă sedusă și abandonată
în brațele subțiri - vai, fantomatice -
ale amintirilor, de tot felul, asemeni crengilor
violent înflorite, împăienjenind brusc aerul,
acum la începutul primăverii.
Desigur, e și acesta un moment salvator
ce mă ajută să mă despart de mine însumi
și să arunc - în urmă? jur împrejur? - o privire distrată.
E ca și cum
aș citi o scrisoare îngălbenită
de vreme - a cui? către cine? -
și cine, Doamne, va fi fiind personajul tot mai vetust,
puțin ridicol, puțin suspect,
ce se pierde irevocabil acum pe caldarâm
sub abundența perucilor alb-roz clătinate
de vânt ale tuturor corcodușilor
și zarzărilor din cartier?

II. IEȘIREA DIN SIMETRIE

Primăvara

Ne-am azvârlit cuvinte copilăroase
și imemorale (ca cireșele de mai furate
prin gard) biete cuvinte însetate
de sex
Am traversat laolaltă câteva raze
și calea ferată devenită - preț de
un fior ancestral - fierbinte
Am pipăit alături
cărți doldora de praf și
celebritate
Am mestecat din aceeași pâine
a pocăinței
tăcută și dulce
Ne-am proptit - tu, tinerețea
eu, anii - de colbul poeziei
înflorit ici-colo pe morminte
de prieteni
Ți-ai pus pe pleoape pulbere verde
culeasă vrăjitoarește direct
de pe trunchiuri gâlgâind păgâne și calde
Te-ai înveșmântat albă
și carnivoră în umbră de rugăciune
Ai fost femeia eternă
în blugi plesnindu-ți pe fese
femeia pășind cu ipocrită smerenie
pe partea cealaltă a străzii.

Fericire topită

O bătaie orbitoare de clopot
Tocmai dispari în spatele Domului
te furișezi cu o frazelă suspectă
sub braț
La capătul obscur al memoriei
se remodelează lumina
prăbușindu-te lent
Ești puțin beat ești puțin mort
și nu-ți refuzi șansa zemoasă
să dai târcoale să rămâi captiv
în dâra unui parfum violent
de puștoaică-femeie
Închizi doar ochii te scuturi de colb
Ce-ți pasă? Ești brusc grațiatul atâtor fantome
gata să-și dispute (în vidul din tine? din preajmă?)
o fericire topită până la viața secretă
a tălpilor.

*
* *

Ai păcătuit adulmecând

Rătăcești prin perdele

Mireasma fetei răscapte
pribegește

prin odăi transparente

O floare presată într-o carte de rugăciuni
descoperă brusc albul și sfiiciunea vegetală
a morții.

De toamnă

Era o zi verde
Câinele lătra verde
în față
Pe zidul verde
vuiiau gânduri verzi
despre mântuire despre desăvârșire
Femeia și-a cerut verde iertare
în iarba mincinos de verde
Bărbatul i-a străpuns adânc
carnea verde
cu pana unui porumbel putrezind
verde pe cer.

*
* *

Mă risipește și mă absoarbe
un fel de cerească stagnare
“Îmbrățișează-ne”
vor striga dintr-o arhaică depărtare
stranii relicve tremurând
limpezite de soare și ploi
“Îmbrățișează-ne”
mă avertizează spice și flori ancestrale
ca și cum ar putea să-mi răsară înainte
vreun semn înțelept al amiezii
un joc subtil al luminii pe ziduri
mizând imprudent
pe un statut de trupească înviere
a perechii noastre de umbre
ce încă se înalță la ceruri.

Masa pe care scriu

Trap-trap se mai aude trăsura
de epocă a oraşului
Apoi sexul tău cald
luminează discret-violaceu camera
ca o candelă nebănuită
ce îmi surprinde umbra enormă
fâlfâind grotesc pe pereţi
când tocmai mă sprijin de osemintele
unui poem risipite pe masa
care geme liniştitor - aproape imemorial -
sub greutatea de plumb a sicriului.

Trezire

La ora aceea nedefinită
când totuși afară după draperii
se bănuia
ca un candelabru minuscul
soarele
tu stăteai mort cu ochii-n tavan
și nu-ți aminteai nimic decât un somn adânc
în care memoria își ascunsese oglinda
Până una alta azvârleai grăunțe neprihănite
păsărilor de tot neamul
gângurind într-un peisaj stilizat
de depărtare sau doar de înălțimea
privirii.

Azi

Mi-am spus rugăciunea
de dimineață
Am plonjat - un timp - prin ochiul perdelei
gata-gata să capotez pe neclintirea orgolioasă
a unei petale
Brusc mi-am pierdut echilibrul
și m-am înecat la nesfârșire
într-o vârstă stridentă a luminii
Încet-încet îți căutam chipul
prin aer îți strigam numele
pe care l-au năpădit albine
și fluturi ca pe-o floare de mac
așteptând cu toate arterele deschise
între traversele căii ferate.

Noianul de clipe

Tot mai des
îmi urmez ochiul involburat
(cu frunze cu pulberi cu tot)
în noblețea mută a căderii
Nici cuvântul nici gândul
nu mai mustesc hipnotic
în aroma fructului interzis
Și iarăși pașii mi se holbează
într-o tăcere orbitoare și iarăși pașii
mi se rostogolesc asurzitor
înaripați pe străzi inexistente
din copilărie
pe străzi explodând într-un noian de clipe
fosforescente.

În vis

Mâna mea moartă
ridică mâna mea vie
Mâna mea vie
ridică mâna mea moartă
și încet - ca ieșite din fum -
brațele mele te înconjoară
și brusc te posed cu lăcomie
ca pentru prima și ultima oară.

Călătorie albă

Călătoresc sub o petală albă
asemeni unui orgasm înflorind
în lumina ce nu mai aparține păcatului
Inspir prin toți porii otrava și mireasma
nici nu mai știu dacă tocmai mă nasc
sau dacă tocmai îmi urmez sufletul
ca pe un abur întâlnind cerul
și nu știu să zăresc dacă e încă ziuă
sau dacă doar se lasă amurgul
Pășesc sub o petală albă
cu ochi dilatați de spaima cu care mă bucur
când tocmai aud sub tălpile mele
aripi de porumbel ce se înalță la cer.

Și azi

Pot pune sigiliu:
sunt un caz clasat
chiar dacă grație unei disperări supreme
de o clipă sau două
adulmec și azi
aceeași lume
prin pupila strivită de Dumnezeu
a unui cuvânt.

O lume scufundată

Privesc marea transparentă
și văd vâslind cuvinte
și văd fâlfâind mirifice măruntaie
ale poemului asemeni buzelor lacome
ale gurii unei iubite
privesc și aspir să exist
într-o lume scufundată
și străvezie.

*
* *

Ai venit fără de aripi
ai venit cu propuneri mătăsoase
și apocaliptice
ai venit numai trup
cu moartea pre moarte călcând
ai venit cu o nerușinare albă
de înger? de fulg?

Nota de plată

Sorbeam din pahare înalte
un fel de otravă verzuie
O muzică lentă
blegea clipa cea repede
Îți mângâiam nătâng degetele
- erai bosumflată -
tocmai făceai bucățele-bucățele
un șervețel parfumat spulberându-l
în toate direcțiile
O barmaniță cu picioare nesfârșite
și buze umed-profesioniste
părea să patroneze (sub un surâs vag)
toată tărășenia
La plecare i-am pus discret
un bacșiș succulent pe tavă
și am furat o floare exotică
din vaza ce tremura primejdios
pe marginea mesei
Peste teighea tocmai o săruta apăsător
lăsând-o puțin în suspans
un mascul blazat și feroce
între două vârste
Pe stradă am numărat până la zece
gata ca un Julien Sorel
să îți ating lobul urechii
stângi, bineînțeles, cu buzele.

Închizând ochii

Haide să ne împărtășim

ți-am strigat de pe malul celălalt
pe care pâlâiau lumânări sprijinind
cerul

Haide să ne cuminicăm

cu florile acelea dumnezeiești pe care
bătrâna Doamnă le-a cules în altă viață
de pe ziduri arhaice din copilărie
Uite-o acum îngropându-și chipul în atâta mireasmă
și închizând încet-încet ochii deodată plutește
limpede-limpde: înger cu aripi însorite
vălurind iarba uriașă din curtea bisericii
Apoi se întoarce și ne zâmbește
din enigmatica ei căruntețe:
“Ah, copii, nu mă lăsați și fericită
și atâta de singură!”

*
* *

*Aș fi putut bate
din aripi
Cineva târăște - halou ancestral -
cheița nopții din mine
până când mustește
de dincolo
o clipă juvenilă
Mă refugiez în mireasma
gălbuie
Pe coridor
ți-ai pregătit pașii
ca o frumoasă minciună
Cineva invizibil
îngrijește noblețea
din aer
care macină zidul.*

*
* *

*Juisăm ireal
pe covoare-abis
pocnesc gălgâie
seve primăvăratice
pe masă poemul
e albastru incendiar:
aproape un sex în nesfârșită
erecție
în cameră s-au adunat
frunze de nuc din cimitirul
din spatele blocului
un copil strigă pe trotuar
ca dintr-un vis
în timp ce dangătul clopotului
se amestecă în aer halucinant
cu mirosul de magiun
și bulion de roșii.*

Duminicală

*Se scutură creanga
magnetizată de absența ta
parcă
Dau de moloz cuvinte petale
sfârșitul zilei într-o tigaie
Dispari dintr-o oglindă în cealaltă
oglină și iarăși
Tăcerea s-a chircit
printre obiecte bolborisind
și amintiri răstignite în uitare
O năpustire de colb
din toate direcțiile definește
ceva nedefinit în care
mă retrag
Fumegă clipa trandafirie
sfârșcul tău îmi arată cerul
O lumânare pâlpâie cu nesaț
în amiaza târându-mă
triumfală.*

Și pietrele

Încă respir
dintr-un fel de cuvinte-piroane
Picură cald-nupțial
din țâțele tale
primele picături de ceară
Tu aproape ai dispărut
ca melcul în cochilie
în propriul tău sex
Ascult cu interes dubios
cum tremură mărcinii
și părul tău
cum mătură cuvios
curtea mănăstirii și pietrele.

Firimituri

Nevăzută plecare
în zi de șapte
cu tot calabalâcul unei lacrimi
Într-o poiană fulguită de munte
te vei preface că întinzi rufărie roză
și albe dantele pe sfoara
cântând subțire de la un copac la altul
Pe pervaz un porumbel
ciugulește firimituri de dumunică
Haide să ne azvârlim
adânc
până la trupurile noastre tăcute
de îngeri.

Ieșirea din simetrie

Aș vrea să te ajung
ai vrea să mă aștepți
Buzele mele te strigă pe nume
într-o absurdă muțenie
E o stagnare misterioasă
a clipei, un fel de tăcere translucidă
ce ne desparte ca o oglindă dublă
aflându-ne pe fiecare de cealaltă parte
într-o grotescă îmbrățișare de sine
Doar sânii tăi vâslesc
ca două păsări exotice
hipnotizate de propria lor dispariție
dincolo de linia orizontului.

III. RESPIRAREA URMELOR

Tresărire

Din vreme în vreme
îmi întâmpin privirea
ca pe un tărâm prelins
din Paradisul pierdut
Din vreme în vreme
prin visterii de ierburi trece femeia
(o adiere îi luminează coapsele)
Din vreme în vreme mă pregătesc
pentru sezonul bătrân al frunzelor
Din vreme în vreme
tresar respirându-mi urmele
sub furnicarul stelelor
sub strălucirea lor
epileptică.

Împărtașire

Copilărie vagă e lumina
Îmi tot duc cuvintele și roind de propria lor tăcere
asemeni unui sânge din care tot mai singur
mă îmbăt pe înserate ca dintr-o licoare secretă
Copilărie vagă e lumina
și ce departe voi aparține odată poemului
asemeni unei turle ce-l caută pe Dumnezeu
în lumina răstignitoare.

Final improvizat

Va fi nevoie de o primăvară
cum uneori de cel mai tare
și mai miserabil alcool
Vei râde de cuvinte în hohot
umplându-ți marinărește pipa cu ele
La marginea de sud a cartierului
vei sta față în față cu propria ta fantomă
veți schimba un biet râgâit o vorbă-două
la o halbă de bere călduță
în care vei privi hipnotizat
până seara târziu
înecul feeric al unor infime insecte.

Floarea soarelui

Odată în ochii tăi înserați
va înfrunzi o întrebare
și iarba va crește prin curte
În atâta singurătate
întâlă până la transparentă
vei duce la gură un pahar
și vei simți în tot trupul
o aromă călătorind de tare departe
poate doar dintr-o vară
când inima însăși se învârtea
laolaltă cu tot universul
ca o floarea soarelui dis-de-dimineată
spovedindu-se cerului.

Potir

Buze în transă
Murmuri o rugăciune
o spovedanie
Nu-ți mai recunoști vocea,
o străină modulare a cuvintelor
sedimentează în tine,
ca pe fundul unui potir,
spaima însoțită a învierii.
Deslușești, iată, behăitul mieilor,
auzi picături de sânge
înglodându-ți picioarele
într-o primăvară surpată
adânc în memorie.

Inițiere

Într-un vin acru pierd o tristețe
Te văd aplecată spre-o floare
(cerul din jur te ignoră)
și-n timp ce mâna ta (arhaic de albă)
mângâie sau smulge petale
această imagine se acoperă brusc
de privire
doar memoria mea înregistrează cu fidelitate
la celălalt capăt pașii tăi gureși
departe departe
rostogolind ca într-o oglindă
albăstrimea fără vreo pată
a cerului.

Margine

Uneori știu că sunt trist și hilar
pentru puținul timp
și iată mă apropii de trupul tău
ca de-o margine și-mi vine să-l strig pe nume
dar mă opresc temător gândindu-mă că voi asurzi
de ecou.

Nocturnă

Ai putea fi tu mormântul meu
cel mai viu
așa cum pășești acum
cu pletele albastre irizând cerul
cu săculețul pe spate doldora
de parfumate nimicuri adolescente
așa cum te pierzi acum pe stradele
în misterul nocturn-feeric
al acelei cetăți în cetate
Se mai disting o vreme lamentourile
unui veșnic șlagăr la modă
și drumul pe care mă întorc
îmi dă brusc o bucurie obscură
complice
Ai putea fi tu mormântul meu
cel mai fericit
așa cum dispari acum
în ochii mei dilatați
nebunește.

*
* *

Degete îngropate
(un fel de petale)
între filele cărții de rugăciune
O zidire dantelată
își doarme câteva secole de rafinament
Un zâmbet în piatră
dezvelește colții de fiară
Aroma perfidă a clipei
bate victorioasă din aripi
traversează cântecul de sirenă
al disperării
Ochiul din cușcă
fixează o picătură de soare.

Până la cerul

Buzele tale rememorează sărutul
O mână de vreascuri-gunoaie
fumegă din începutul de groapă
în spatele zidurilor

Doar viața secretă a tălpilor
doar fericirea lor desuetă

Străzile dorm sigilate
sub ceara unei lumânări uriașe
multiplicându-și migălos picătura

Porți în piept
prin orașul încărunțit brusc
un tremolo al căii ferate
până la cerul doldora de nori albi
până la confuzia lor roz-bombon
cu durdulia carnație a îngerilor.

Petale

Doar seducția
de-a te abandona pradă
cuvintelor
mai sfidează aerul sigilat
(ca printr-un parbriz cenușiu)
într-o zilnică desuetitudine.
E ca și cum spre dimineață,
când te întorci, tot mai istovit de tine însuși,
după ce vei fi traversat o noapte iluminată
de sfârcurile femeii tânjite,
te mai poate surprinde doar faptul
că moartea nu-i decât un Paradis
unde ți-ai uitat nările strivite
de câteva petale misterioase
din copilărie.

*
* *

Preț de o amintire orfană
suntem împreună
Îți simt răsufierea de plantă
cristalină
atât de aproape
atât de vie
într-o memorie însoțită
într-un colb orbitor
al imaginii
ce-și consumă reflexele
într-o biografie străină.

Fascinație

Te istovește până și somnul
în care ochii tăi au deja întâlniri
secrete
sub pleoape brusc înghețate
Sunt nopți
când te apropii de Ea
cu fascinația ce ți-o provoacă
o misterioasă femeie tânjită nebunește
Sunt dimineți
când redescoperi pereții copilăriei
pe care brusc umbra ta tot mai bătrână
face sex cu lumina.

Avertizare

Hei tinere, ți-o zic pe șleau, ți-au încărunit pașii zău, nu e
nici o metaforă
Nu vezi că deja bați câmpii
cu versuri ce ți s-au lipit de tălpi
cu pulberi cu excremente cu tot?
De ce nu vrei s-o recunoști și p-asta
c-ai obosit băiete (Arghezi?)
tot cultivându-ți viciul privirii
și că uite te întorci uneori din bătrâna cetate
cu ochi violați de lumină și-ți place
tot mai mult între cei patru pereți
să te retragi în ascunzișul unei lacrimi
să torni untdelemn să aprinzi candela
să bolborosești absent o rugăciune
să te hipnotizeze dintr-o vază tremurul infim
al unei petale
să închizi pleoapele și să conversezi tainic
(cum n-ai mai făcut-o niciodată)
cu sora ta zâmbind din fotografie.

*
* *

Scriu
în alianță secretă
cu somnambulismul elementelor
scriu în complicitate milenară
cu viermele oniric
ce roade
un vers orgolios
Scriu, târzie putere
e cuvântul.

Hățișuri

Pășesc într-o rugăciune
dispar în murmurul ei lăuntric
mă încălesc în cuvintele ei
pâlpâind parcă de altundeva și parcă
de altcândva
O rândunică înoată în aer
cu stropi infimi de noroi în plisc
Fac câțiva pași în nemaicolindate
hățișuri mă afund dincolo
de dantela unei luxuriante memorii
Privirea îmi gâlgâie gata să dispară
din orbite, gata să rămână un lux disperat
al clipei.

Rugăciune

Dă-mi din frunzele Tale
dă-mi din fructele Tale
dă-mi din florile Tale
dă-mi din ierburile Tale
dă-mi din ochii Tăi către Tatăl
în Grădina Getsimani
dă-mi din spinii Tăi
picurând pe cărare
dă-mi din tălpile Tale
tăcute pe cruce
dă-mi din gura Ta
care-a strigat: *Eli, Eli,
lama sabahtani*
dă-mi din oasele Tale
frânte
cu moartea pre moarte călcând.

Anotimpuri

Vine și-o dimineață când o pornești
pe altă cărare
pe unde pașii nici nu-ți zvoniră

Înfloresc anotimpuri

Cotropită de ierburi
te izbește statuia profetului
O fată se-apeacă în azur faraonic
o modelează soarele
revărsând un amănunt transparent - sânii ei
șlefuiți de o rază
Ți se împăienjenește privirea
de primăvara din epiderma ei
Adulmeci timpul fraged
zvârcolindu-se în seve
până la o tresărire a lutului minții
O frunză complice survolează clipa
denunță sub ziduri o fiere vărsată
în zori.

Dintr-o idilă

Ne vedea luna cum ne rostogolim
("zău nici chiar așa")
printre cruci
și îmi venea să strig:
"la urma urmei fiecare
cu trebșoara lui"
Pe vremea aceea
ce mai conta tinerețea
(chiar o trădam)
și ce să ne mai pese
că alții ne acuză - acum -
de poezie.

Știință

Știu mi se vor cere dovezi că am strănutat
într-o generație
dovezi că ți-am mângâiat sau gădilat genunchii
că mi-am sărutat îngânat sau lins rănile gata să se reverse
de lăcomie și nerăbdare
dovezi că eu nu altul
sunt țâncul gata să se agațe o clipită
cu mâini firave de lumina ce cade
în lumina invizibilă
dovezi cum că ochiul meu atinge liniștea
și cerul din jurul unei frunze arzând.

*
* *
*

*Aerul e tot mai adânc
alteori închid o carte
mai am de târât o umbră
floarea s-a deschis
la miezul nopții
pășesc aproape incognito
bătrâna sărută pereții
fericită sigilând totul
mai am de murit în cuvinte
te caut febril în anonimatul
cărnii
tot mai pustiit
mai indecent mă înveșmânt
în sentimentul copilăriei
ca într-un străveziu giulgiu.*

*
* *

Va trebui să scriu un poem
despre o lume polară
în care mi-am amanetat (deconspir
o nouă iluzie) atât de târziu cuvintele

Acum aceste rufe se îmbibă de soare

Se aude exact
cum cad nuci peste morți

Privesc și ascult
hărmălaia de rochii și cărți
semețind tăcerea ca un zid chinezesc
Tu treci (nu se aude nimica)
dintr-o cameră în alta
Ești albă de atâta trup gol
încât se derulează mereu
aceeași secvență (hărmălaia de cărți
tu treci dintr-o cameră în alta).

Copilărie

În toamna asta nici nu rodiseră nucii
așa că te surprinde călătoria melodică
a unui fruct pe trotuar
(oare din creanga săracă ce se încălzește
la soare?)
și chiar lipsa ta de gând e de-acum în pericol
de-a deveni o impregnată de toate astea
uitare
apoi din aproape în aproape
începi să-ți asumi totuși
o copilărie stratificată
și abia atunci îți ierți multe
îți ierți toate.

Într-o lumină

Uneori pleoapa abia mi se mai ridică
dintr-un somn bătrân aproape ermetic
Atunci trăiesc hipnoza unui eu obscur din mine
brusc renăscut din cine știe a cui copilărie
un eu care îmi cere imperios îmi strigă aproape isteric
să rămân abandonat acolo în vis
într-o lumină epurată
de orice amintire a urâtului
și a fricii
Și ochii abia mijiți mi se agață
de o rază izbândind prin fereastră
în aerul cețos din străvechea odaie
unde mai atârnă (ici-colo) trist și hilar
câte un chip câte un gest câte un glas
pe veci amuțite.

Locuitor

Cândva mergeam pe o stradă
și-aș fi vrut să-mi pierd, în tumbă de lumină, făptura.
Înaintam ghilotinat de mulțimea picăturilor
de singurătate ale ploii - un fel de perdea însorită -
Aș fi putut aspira la o înecare lentă,
aproape de cer,
și, poate, nu era decât drumul, irepetabil, biciul lui tandru,
când, iată, mă întorceam, înfiorat de mine însumi,
să locuiesc în acest univers exotic.

Cuprins

I. PEISAJ ÎN DEVENIRE	5
Coridor	7
Urmele	8
* * *	9
Poeme vândute	10
Identitate vagă	11
Peisaj în devenire.....	12
Mistuire	13
* * *	14
* * *	15
Căderea în zi lumină	16
Destrămare.....	17
Album	18
Un fulg	19
Dinspre strada.....	20
Complicități.....	21
Natură moartă, cu ochi de pește.....	22
Beție	23
Bagajul.....	24
În piața Badea Cârțan.....	25
Pe atunci, păpușarul.....	26
Jur împrejur	27
Răsplătire	28
Presentiment	29
Sic transit.....	30

Oglinzi paralele	31
Așteptare	32
* * *	33
* * *	34
Șansă	35
Aer	36
Întrebare retorică	37
II. IEȘIREA DIN SIMETRIE	39
Primăvara	41
Fericire topită	42
* * *	43
De toamnă	44
* * *	45
Masa pe care scriu	46
Trezire	47
Azi 48	
Noianul de clipe	49
În vis	50
Călătorie albă	51
Și azi	52
O lume scufundată	53
* * *	54
Nota de plată	55
Închizând ochii	56
* * *	57
* * *	58
Duminicală	59
Și pietrele	60
Firimituri	61
Ieșirea din simetrie	62
III. RESPIRAREA URMELOR	63
Tresărire	65
Împărtășire	66
Final improvizat	67

Floarea soarelui	68
Potir	69
Inițiere	70
Margine	71
Nocturnă.....	72
* * *	73
Până la cerul.....	74
Petale.....	75
* * *	76
Fascinație.....	77
Avertizare.....	78
* * *	79
Hățișuri.....	80
Rugăciune.....	81
Anotimpuri.....	82
Dintr-o idilă.....	83
Știință.....	84
* * *	85
* * *	86
Copilărie	87
Într-o lumină.....	88
Locuitor	89

Consilier editorial - Viorel Marineasa
Tehnoredactare - Attila Hizo
Imprimat la TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureş nr. 34 Timișoara, România
Tel. 094-205.818
E-mail - sunca44@hotmail.com